

русарски (русалийски) дружини, които са се сбили и убитите са погребани на място. Любопитното в случая е, че в местното знание няма съхранена информация за обичай Русалии в календарно-обредната система на селището. Вероятността за битуването му в по-ранно време и заличаването впоследствие е възможна, но това е обичай с дълбинен смисъл и функция, кореспондиращи с архаични пластове и обикновено споменът за него се запазва. (Арnaudов 1972: 128-155) Съществуването на такъв топоним едва ли може да е случайност или пренесен, при положение, че се твърди, че там наистина е имало погребения. Може би обичаят да е бил в системата на местната култура някога. Това е още едно доказателство за жизнеността на сакралната топография. Много силно присъствие в местната култура имат Кукерите.

Утвърждаването жизнеността на сакралните топоси е невъзможно без директната или индиректна връзка с конкретна обредност от функциониращата система на фолклорната култура. Чрез нея се осмисля съществуващия отпреди обект и като природна даденост, и като продукт на човешка дейност и се интерпретира в местното знание според потребностите на фолклорното мислене в съответствие наследените и съхранени представи в конкретното хронокултурно ниво. И ако това е логичен процес във времето на функциониране на тази култура като действаща соционормативна система, то какъв ще бъде следващият модел на утвърждаване на жизнеността на сакралните топоси, когато тази система вече не е с такава функция, а е част от културното наследство. Съвременната култура ги осмисля като част от това наследство, определя високата им позиция в него и в националната култура като цяло, но единствено и само в научния аспект и музейната визуализация. Сиреч, налице е „нов (друг) живот“ на наследените сакрални топоси, различен от реално динамичната им функция някога, утвърждавана във времето.